

РЕШЕНИЕ

№ 311

гр. София, 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO VIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мина Мумджиева

Членове: Костадинка К.а
Стойчо Попов

при участието на секретаря Татяна Огн. Шуманова

в присъствието на прокурора И. К. К.

като разгледа докладваното от Мина Мумджиева Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231100600309 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК:

Образувано е по повод постъпил въззивен протест и допълнение към него от СРП срещу присъда на СРС, НО, 19 с-в, постановена по НОХД 4170/2016г., с която подс. Ю. Д. Л. е признат за невиновен по обвинението за извършено престъпление по чл.234, ал.2, т.1 и т.3 вр. ал.1, пр.2 от НК / в ред. На НК, обн.в ДВ, бр.26/2010г./ вр. чл.20, ал.2 вр. чл.28, ал.1 от НК, като е оправдан изцяло. Постановената присъда е по обвинителен акт, внесен и срещу Г.А., срещу когото е било повдигнато обвинение и предявено обвинение за извършено престъпление по чл. чл.234, ал.2, т.3 вр. ал.1 от НК вр. чл.20, ал.2, като друг съдебен състав е одобрил проект за решаване на делото срещу този подсъдим със споразумение, с което му е наложено наказание една година и шест месеца, което на основание чл.66, ал.1 от НК е отложено с изпитателен срок от 3 години.

Присъдата е подписана при особено мнение от председателя на състава, който е посочил, че подсъдимият следва да бъде признат за виновен по обвинението за извършено от него престъпление по чл.234, ал.2, т.1 и т.3 вр. ал.1, пр.2 от НК вр. чл.20, ал.2 вр. чл.28, ал.1 от НК, като му бъде наложено наказание от две години „лишаване от свобода“, което на основание чл.57, ал.1, т.2, б.„в“ от ЗИНЗС да бъде изтърпяно при първоначален строг режим, както и кумулативно предвиденото наказание „лишаване от право“ за срок от две години да заема длъжност на материално отговорно лице.

В протеста се застъпва тезата, че постановената присъда е неправилна и незаконосъобразна. Предлага се въззивният съд да упражни правомощията си по чл.334, т.2 от НПК и да постанови нова осъдителна присъда по обвинението на подс. Л. В допълнението към протеста се твърди, че в мотивите на мнозинството част от събрания доказателствен материал е интерпретиран неправилно, в частност – показанията на

полицейските служители В. и К.. Изложено е становището, че независимо от показанията на полицейските служители, обвинителни доказателства са събрани и чрез показанията на св. У. и св. И.. В протеста се изразява несъгласие и с оценката, възприета от мнозинството на съдебния състав относно доказателствената стойност на протокола за претърсване и изземване. Твърди се, че показанията на свидетелите С. и М. са убедителен източник на доказателства за провеждане на действието в присъствието на поемни лица

В проведеното по реда на чл.327 от НПК закрито съдебно заседание на 19.01.2023г. въззивният съд е приел, че за правилното решаване на делото не се налага разпит на подсъдимия, свидетели и вещи лица.

В хода по същество представителят на СГП моли съдът да отмени присъдата на СРС като неправилна и незаконосъобразна, като вместо това, съобразно мотивите и съображенията в протеста, постанови нова, с което подс. Л. да бъде признат за виновен за извършено от него престъпление по чл.234, ал.2, т.1 и т.3 вр. ал.1, пр.2 от НК.

Защитата на подсъдимия в лицето на адв. А. моли съдът да потвърди атакуваната присъда и изразява становище, че не се доказва по категоричен начин държането на акцизни стоки без бандерол от страна на неговия подзащитен. Намира извода на СРС да оправдае подсъдимия за правилен.

В правото си на лична защита подс. Л. заявява, че няма какво да каже, а в правото си на последна дума твърди, че е бил на неподходящо място в неподходящо време, опитвайки се да помогне на приятел без да има някаква вина. Твърди, че не се счита за виновен.

Софийски градски съд, като съобрази изложените от страните доводи и след като сам служебно провери изцяло правилността на присъдата съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намира, че същата страда от съществени процесуални пороци по смисъла на чл. 348, ал.3, т.2 от НПК, които не могат да бъдат отстранени от въззивната инстанция, но са отстранени при ново разглеждане на делото. Тези пороци се състоят в допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, съгласно които следва да бъдат изготвени мотивите към присъдата. Нарушенията са отстранени в производството пред първия съд, което обуславя отмяната на първоинстанционната присъда и връщане на делото на СРС за ново разглеждане от друг състав при този съд.

Първоинстанционната присъда е била постановена след проведено съдебно следствие и въз основа на внесен обвинителен акт за престъпление по чл.243, ал.2, т.1 и т.3 вр. ал.1 вр. чл.20, ал.2 вр. чл.28, ал.1 от НК, като съгласно разпоредбата на чл.28, ал.1, т.2 от НПК първоинстанционното дело е било разгледано и решено в състав от един съдия и двама съдебни заседатели. Диспозитивът на постановената присъда е бил обявен на 11.10.2022г. и е подписан от целия съдебен състав, като е отбелязано, че председателят на състава я подписва с особено мнение. Особеното мнение и мотивите на мнозинството от съдебния състав са обективирани в писмена форма, като в мотивите на мнозинството от съдебния състав не е отбелязано кой член от състава на съда ги е изготвил. Същите са подписани от двамата съдебни заседатели.

Настоящият съдебен състав намира, че е допуснато отстранимо съществено процесуално нарушение на правилата, свързани с изготвяне на мотивите към първоинстанционната присъда. Мотивите на мнозинството от съдебния състав не отговарят на изискванията на закона както по форма, така и по съдържание.

Нарушено е изискването за форма, тъй като мотивите към първоинстанционната присъда са били подписани единствено от съдебните заседатели, но не и от председателя на съдебния състав, в какъвто смисъл е предписанието на чл.310, ал.2, изр.2 от НПК. Въвеждането на допълнително изискване при наличието на особено мнение към присъдата, мотивите към нея да бъдат подписани от съдебните заседатели, не отменя основното правило, че присъдата е единство от мотиви и диспозитив и винаги се подписва от съдията, респективно от председателя на съдебния състав и член– съдията, ако се касае за разширен състав в случаите по чл.28, ал.1, т. 3 НПК. Без значение е обстоятелството, че председателят на състава не е бил съгласен с крайните изводи на съдебните заседатели.

Липсата на неговия подпис върху писменото изложение на мнозинството е съществено нарушение на процесуалните правила. Това е така, тъй като разпоредбите на чл. 33, ал. 5 от НПК и чл. 310, ал. 2 и, ал. 3 от НПК ясно регламентират начина, по който следва да се процедира в случаите на особено мнение и отложено изготвяне на мотивите, а именно: подписване на диспозитива на присъдата от всички членове на състава с отбелязване на особеното мнение; изготвяне на мотивите от докладчика или от друг член на състава в случай, че докладчикът е на особено мнение; подписване на общите мотиви от целия съдебен състав, включително и от съдебните заседатели с отбелязване на особеното мнение, когато е налице такова. Що се отнася до изготвянето на мотивите към присъда в случай на особено мнение на докладчика, няма пречка същите да бъдат изготвени и от самия докладчик, а не от някой от съдебните заседатели - членове на съдебния състав. Съдебната практика трайно приема, че изготвянето на мотиви от докладчика, който не е съгласен със становището на мнозинството, е допустимо и не води до нарушение на чл. 33, ал. 5 от НПК (т. напр. Решение № 285 от 11.09.2015 г. по Н. Д. № 948/2015 г., Н. К., III Н. О. на ВКС). Изложеното е самостоятелно основание да се приеме, че тези подписи и отбелязвания, които фигурират при обявяването на диспозитива на присъдата, в случай на особено мнение следва да фигурират и при обявяването на мотивите към нея. Това е така, тъй като при наличието на особено мнение подписването на мотивите от всички членове на съдебния състав със съответно отбелязване на особеното мнение подобно на начина, по който е оформен диспозитивът на присъдата, гарантира както съответствие на присъдата с вътрешното убеждение на мнозинството съгласно разпоредбата на чл.33, ал.4 от НПК, така и зачитане на вътрешното убеждение на този член на съдебния състав, който е стигнал до различни изводи от фактическа и правна страна. В настоящия случай липсата на подпис, който да е положен от председателя на съдебния състав върху мотивите към първоинстанционната присъда с отбелязване на особеното му мнение, изключва изискуемите от закона процесуални гаранции, че писмено изложените мотиви на мнозинството инкорпорират именно тези изводи, до които съдебният състав е стигнал след проведено тайно съвещание преди обявяването на присъдата.

Отделно от изложеното по-горе, от съдържанието на мотивите, които са били подписани единствено от съдебните заседатели, не става ясно кой член от състава на съда ги е изготвил, доколкото липсва отбелязване в тази насока. Изложението е изготвено в първо лице множествено число, което внася допълнителна неяснота относно този въпрос. Категорично липсва индикация мотивите на мнозинството да са били изготвени и от докладчика, доколкото липсва негов подпис. Когато докладчикът по делото, който в настоящия случай е председателят на съдебния състав, е с особено мнение и не е изготвил мотивите на мнозинството към първоинстанционната присъда, следва да е ясно кой от останалите членове на съдебния състав е сторил това с оглед спазване изискването на чл. 33, ал.5, изр. второ НПК (т. напр. Решение № 439 от 17.01.2011 г. по Н. Д. № 430/2010 г., Н. К., III Н. О. на ВКС, което макар и да се отнася до нова въззивна присъда, засяга принципни положения относно приложението на чл.33, ал.5, изр. 2 НПК).

Мотивите към първоинстанционната присъда не отговарят на изискванията на закона и по съдържание. Нарушена е разпоредбата на 305, ал.3 НПК, тъй като първоинстанционният съдебен акт е постановен при липса на мотиви по смисъла на чл. 348, ал. 3, т. 2, пр.1 НПК. В практиката си ВКС приема за установено, че съществено нарушение на процесуалните правила е не само пълната липса на мотиви, но и на такава част от тях, която се отнася до основните въпроси, на които следва да се отговори в присъдата. В настоящия случай в мотивите, подписани от мнозинството на съдебния състав, се приема, че подсъдимият не е товарел кашоните, съдържащи акцизни стоки без бандерол, в автомобила, от който впоследствие са иззети. В този смисъл се навежда довод, че свидетелят Г. А., с участието на когото по същото обвинение е сключено споразумение и срещу когото е прекратено наказателното производство, е единствено съпричастен към обективния състав на престъплението, описано в обвинителния акт. Наведени са доводи, че само и единствено св. А. имал достъп до гаража, от където били пренесени инкриминираните акцизни стоки, както и че именно този свидетел е била наемател на това помещение по силата на сключен

договор за наем. Настоящият съдебен състав намира, че в мотивите на мнозинството не е обсъден пълният обем доказателствени материали, а тези, които са обсъдени, не са били ценени според действителното им съдържание. Въззивният съд приема за установено, че това е така по следните съображения.

Относитими към изясняването на спорния въпрос дали подсъдимият Л. е лично съпричастен към товаренето на кашони в претърсения по-късно автомобил, са показанията на свидетелите: М. У. (л.65, л.66, СП, СРС), св. И. (л. 67, СП, СРС)– и двамата полицейски служители. Не толкова информативни за броя на лицата, ангажирани в товаро-разтоварна дейност са показанията на друга група полицейски служители, които по думите на един от тях (св. В.) са работили в самостоятелен екип, отделно от свидетелите У. и И.. В тази група са свидетелските показания на св. Ж. К. и св. Н. В..

Св. У. е посочил, че е участвал в специализирана операция за разкриване на престъпления, свързани с държането на акцизни стоки без бандерол. Твърдял е, че си спомня за проверка в кв. Горубляне през 2015г. на л.а. „БМВ”, за който твърди, че бил натоварен с един мастербокс цигари без бандерол. Имал съхранен спомен това веществено доказателство да е било открито в багажника на автомобила. Твърдял е, че л.а. е бил паркиран в близост до къща в кв. „Горубляне”, която също била обект на проверка, както и че в къщата били открити още кашони мастербоксове с цигари. Неговите показания са източник на доказателства за това, че този свидетел е участвал в полицейската операция заедно с колежката си И.. Свидетелят е посочил, че е видял едно от лицата да товари багаж в автомобила и тогава започнала полицейската проверка, като бил проверен автомобилът, първият етаж от къщата и лични данни на присъстващите лица. Твърди, че след това сигнализирали разследващ полицай, който провел претърсване и изземване по реда, предвиден в НПК. Не са опровергани показанията на св. У., че оградата била желязна и дворът бил видим отвън. Не са опровергани и твърденията му, че той и св. И. забелязали влизането на автомобила, в който по-късно били открити акцизни стоки без бандерол, в двора и мястото, където е станало това – обособен портал пред гаражно помещение. Според показанията на същия свидетел той е видял изваждането на кашон от по-голямата гаражна врата и пренасянето му в така паркирания автомобил. Вярно е, че св. У. е твърдял, че си спомня за две лица в двора, но не и за това кое от тях е товарило мастербоксовете (л. 66, стр.2, СП). Но също така е вярно, че този свидетел е посочил, че и двете лица са отворили вратата на гаража. На следващо място мнозинството на съдебния състав не е обсъдило съдържанието на прочетените на основание чл.281, ал.4 вр. с ал.1, т.1 НПК /при наличие на противоречие с показания от досъдебното производство/ показания, дадени от св. У. в досъдебното производство, които са приобщени изцяло към доказателствения материал /л.113, ДП/. В прочетените показания на св. У. се твърди, че и двете лица, които свидетелят е забелязал в двора, са товарили кашони в спрелия до гаража автомобил. След прочитане показанията свидетелят не ги е поддържал единствено в частта относно броя на лицата, които са участвали в товаро-разтоварни работи. Свидетелят е бил категоричен, че с тази дейност било ангажирано едно лице (л. 67, стр.1 СП). Във връзка с прочетените показания св. У. е уточнил, че това лице е подсъдимият, т.е., че кашонът, открит по-късно в л.а. „БМВ”, е бил пренесен там именно от Ю. Л. (л. 67, стр.1 СП.) Тази част от прочетените показания на св. У. и направените към тях уточнения е била оставена без коментар в мотивите към първоинстанционната присъда, като не става ясно как е интерпретиран този доказателствен източник и ако не е бил ползван за извличането на релевантни факти, какви са съображенията за това решение, от които се е ръководило мнозинството на състава. От мнозинството на съдебния състав не са били обсъдени и показанията на св. В., в т.ч. и съдържащото се в тях твърдение, че подсъдимият товарел в л.а. „БМВ” мастербоксове с цигари. С оглед изложеното въззивният съд счита, че ако мнозинството на съдебния състав при СРС беше изпълнило задължението си да изведе фактите по делото въз основа на събрания доказателствен материал и съобразно действителното му съдържание, би могъл да стигне до други изводи от фактическа и правна страна, различни от тези, които са послужили за постановяването на изцяло оправдателна присъда по обвинението на подс. Л..

В мотивите към първоинстанционната присъда не се съдържа доказателствен анализ и на дадените от св. М.И. показания. Такъв обаче е бил дължим не само поради значението на твърденията □ за съпричастност на подс. Л. към обективния състав на престъплението, в което е бил обвинен, но и поради дължимата съпоставка на нейните показания с прочетените на основание чл.281, ал.4 НПК показания, дадени от св. У. в досъдебното производство и решаването на въпроса дали за тях е приложима забраната на чл.281, ал. 8 НПК.

Вярно е, че св. И. е твърдяла, че не си спомня марката цигари и дали са били от една и съща марка. Този факт обаче не е бил интерпретиран като индикация за неубедителност на нейните показания. Също така е вярно, че свидетелката И. е описала характерни особености на мястото на полицейската проверка, за периода на товарно-разтоварни работи - „минута, не повече”, както и относно начина, по който било осъществявано наблюдението, а именно от автомобил, паркиран на тротоара с видимост към двора, където се намирали подсъдимият и Г.А. /друго осъдено във връзка с процесния случай лице въз основа на одобрено споразумение/. Според показанията □ пред първия съд автомобилът в двора бил паркиран с предната си част към пътя, а със задната част – към къщата, т.е. по начин, който е бил съобразен с нуждите на предстоящата товарна дейност на вещи в багажника на автомобила. Пред СРС св. И. е твърдяла, че макар и да не си спомня името на улицата, на която е било осъществено оперативното наблюдение, е сигурна, че се касае за последната застроена с къщи улица. Обсъден в нейните показания е и въпросът за ангажираните с полицейската проверка служители, фактът, че св. У. управлявал служебния полицейски автомобил и същият бил паркиран с предната част към къщата, обект на наблюдение, както и че с полицейската проверка бил ангажиран и трети полицейски служител – св. В. (л.67, стр.2, СП).

Съществен детайл в показанията на св. И. се отнася и до личните □ впечатления за начина, по който е протичала товарната дейност, а именно към автомобила, който е бил спрян в дворното място по описания по-горе начин и в който според разказа □ пред съда впоследствие са били намерени два кашона – л. 67, стр.2 СП. Противоречията с показанията □ от досъдебното производство, в които се споменава, че багажника на л.а. „БМВ” кашоните са били три, са разрешени с процесуалната техника, предвидена в чл.281, ал.4 вр. с ал.1, т.1 НПК, доколкото на св. И. е била дадена възможност да ги коментира и тя е заявила, че ги поддържа.

Съдът намира, че очертаното по-горе многообразие от детайли в показанията на св. И., които поотделно и в съвкупност засягат разнородни контролни факти, е следвало да бъде обсъдено от мнозинството на съдебния състав, за да отговори на въпроса дали тази характеристика, с която се отличават показанията на св. И., дава информация за достоверност на разказа □ пред съда. В случай на отрицателен отговор съдът е следвало да го обоснове с друг възможен начин св. И. да узнае за възпроизведените от нея факти извън твърдяното от нея лично участие в полицейска проверка в кв. „Горубляне”, както и да обясни как е постигнато пълното съответствие на фактите, възпроизведени в прочетените показания относно броя на кашоните (л.114, 3П), открити в л.а. „БМВ”, със съдържанието на протокола за претърсване и изземване. И в двата доказателствени източника, независимо един от друг, се съдържат данни за наличието на три кашона в автомобил „БМВ“ ***** ХН, който е бил обект на претърсване и изземване и това обстоятелство е изисквало мнозинството да изложи конкретни съображения дали и защо показанията на св. И. могат да бъдат ползвани при постановяването на присъда.

За мнозинството от съдебния състав, стигнал до извода, че подс. Л. следва да бъде оправдан, е възникнало задължението да обсъди твърденията на св. И., че повече от едно лице е участвало в товаренето на кашони в тъмен на цвят автомобил, т.е. в автомобил, който по описание съответства с автомобила на подсъдимия Л., доколкото св. И. е била категорична в изявленията си пред първия съд, че подсъдимият Л. е бил там и товарел заедно с още един мъж (л.67, стр.1, СП). Следвало е да съпостави тази част от показанията й с разказа на св. У. относно броя на лицата, ангажирани в товарно-разтоварна дейност, както и

да обсъди и друга част от показанията на същата свидетелка, в която се твърди, че когато била извикана група за оглед, тогава се появил и собственикът на къщата – възрастен мъж. От мотивите към присъдата не става ясно как е била ценена тази информация за наличието на свидетели, които са познавали двамата подсъдими и преди началото на полицейската проверка, кои са тези свидетели, как са ценени техните показания и какви факти се установяват чрез техните показания. Идентификацията на подсъдимия Л. с товарна дейност на иззетите по-късно при претърсване веществени доказателства се съдържа и в твърдението на св. И. за връзката на този подсъдим с автомобила, към който е протичала товарна дейност. С оглед изложеното съдът намира, че от мотивите на мнозинството на съдебния състав, стигнал до извод, че подсъдимият Л. не е бил съпричастен държането на инкриминираните акцизни стоки, не става ясно дали въобще са били взети предвид показанията на св. И., че подсъдимият е упражнявал фактическа власт над тях като ги е товарел в ползван от него автомобил. Ако все пак тези показания са били взети предвид, не става ясно защо не са били приети с доверие. Този пропуск в аналитичната част от мотивите към първоинстанционната присъда следва да се отнесе и до прочетените на основание чл.281, ал.4 вр. с ал.1, т.1 НПК показания, дадени от същата свидетелка в досъдебното производство, които са били надлежно приобщени от първия съд към доказателствения материал по делото (л.114, ДП, л.68, СП). Те са също са източник на доказателства в подкрепа на обвинението срещу подс. Л. доколкото според прочетените показания на св. И. първи в къщата паркирал л.а. „БМВ“, а около 2 минути след него – л.а. „Ланд Ровер“. В тях е възпроизведен фактът, че двамата водачи влезли заедно в къщата и когато полицейските служители се приближили, видели, че и двамата товарят в багажното отделение на л.а. „БМВ“, както и че натоварваните вещи били кашони, изваждани от приземния етаж от помещение, което свидетелката оприличава на гараж. Според прочетените показания на св. И. едва тогава била предприета проверка, при която като водач на л.а. „БМВ“ бил установен подсъдимият, а на другия автомобил – св. Г.А.. Последният е идентифициран в показанията и с облеклото му (облечен с анцуг), както и с факта, че именно той е осигурил достъп до гаража (според показанията на св. И. извадил ключ за гаражната врата). Не е ясно как първият съд е разчел тази част от показанията на св. И. досежно връзката на подсъдимия Л. с инкриминираните веществени доказателства, както и връзката им с ползван от него автомобил. В мотивите на мнозинството не е изразена и позиция относно твърдението, че св. А. е отключил входната врата на гаража, доколкото същото е в съществено противоречие с показанията на св. Ц., който е твърдял, че лично е предоставил ключ за гаража на полицейските служители.

Идентификацията на св. А. в показанията на св. И. чрез управлявания от него л.а. „БМВ“ са проверени с повторния разпит на св. А. в производството пред първия съд, в който този свидетел е твърдял, че предявените му ключове за л.а. „БМВ“ не са негови (л.464, л.465, СП). В тази част показанията на св.А. кореспондират с показанията на св. И., както и с показанията на св. В., в които се твърди, че е възприел подсъдимия Л. в дворното място до личния му автовмобил, като свидетелят същевременно описва само един автомобил марка „БМВ“. (л.119, л.120, СП, СРС).

Настоящият съдебен състав не би могъл да упражни правомощията си да проследи как е формирано вътрешното убеждение на мнозинството на съдебния състав при СРС, тъй като не са били обсъдени нито очертаните по-горе противоречия в доказателствения материал, нито противоречията в показанията на полицейските служители за разстоянието, от което са провеждали наблюдение и броя на лицата, ангажирани с пренасянето на кашони от гаража в багажника на л.а. „БМВ“, нито противоречията относно хронологията на събитията, свързани с пристигането на л.а. „Ланд Ровър“ на адреса, обект на полицейска проверка. При собствена оценка на доказателствения материал настоящият съдебен състав констатира, че св. У. и св. И. възпроизвеждат различни факти относно разстоянието, от което са извършвали оперативно наблюдение (50 метра според показанията на св. У., 15-20 метра – според св. И.). Констатира се и противоречия относно факта кога всъщност е пристигнал л.а. „Ланд Ровър“ – преди процесната полицейска проверка (показанията на св. И.) или след това (показанията на св. В.). Ако се приеме с доверие твърдението на св. В., че

водачът на „Ланд Ровър“ е пристигнал на място по-късно, възниква втори въпрос – кой тогава е отворил гаража вместо него. Този въпрос определено е изисквал задълбочен анализ с оглед формирането на две групи свидетелски показания: едната в лицето на св. И. и св. В., които твърдят, че са възприели вече отворена гаражна врата и изнасянето на мастербоксове от помещението на гаража; втората – в лицето на св. Ц., който твърди в прочетените показания, че е дал ключ за гаражната врата на полицейските служители. Ако съдът е приел с доверие твърдението на св. Ц., е следвало да изложи мотиви и за това дали гаражът междуременно е бил заключван, ако да – от кого, дали и кой от полицейските служители го е отключвал с ключове, предоставени от св. Ц..

Настоящият съдебен състав не би могъл да отстрани допуснатите нарушения при изготвянето на мотивите към първоинстанционната присъда, тъй като дори и да бъдат изложени подробни съображения за това кои от гласните доказателства са достоверни, това обстоятелство не би могло да компенсира липсата на становище, поддържано и аргументирано от първоинстанционният съд.

Необсъдени в мотивите на мнозинството от съдебния състав са останали и вътрешните противоречия на един от свидетелите, които са положили целенасочени усилия да подкрепят защитата на подсъдимия. Това е св. Г. А.. Същият е бил разпитан в това процесуално качество след като наказателното производство срещу него е било прекратено (л.68, стр.2 СП). В една част от своите показания св. А. е твърдял, че само и единствено той е поставял кашони в автомобила на подсъдимия. В друга част от показанията си същият свидетел твърди, че заедно с подсъдимия са товарили кашони, големи колкото кутията на монитора, но подсъдимият Л. не знаел какво има в тях. Дори и да се приеме за достоверна втората версия, изложена в показанията на св. А., която синхронизира с показанията на полицейските служители (св. У. и св. И.), а именно подсъдимият Л. да е бил съпричастен към товарната дейност на кашоните, отново не се изяснява как е формирано вътрешното убеждение на мнозинството от съдебния състав, постановил първоинстанционната оправдателна присъда. Това е така с оглед твърдението на св. А., че подсъдимият Л. не е бил наясно със съдържанието на кашоните. В мотивите на мнозинството обаче е отречен обективният, а не субективният състав на престъплението. Отделно от това, в мотивите на първоинстанционната присъда не са изложени доводи за това дали и как са разрешени вътрешните противоречия, непълноти и логически неточности в показанията на св. А. и по какви съображения са приети за установени факти, които са отречени както в показанията на св. У. и св. И., така и в част от показанията на свидетеля на защитата – Г. А..

Съдът намира, че особеното значение на дадените от св. Г. А. показания, произтича от факта, че изхождат от лице, което е било осъдено за деяние, осъществено от него във времето и мястото на процесната полицейска проверка, с която е била засегната личната правна сфера на подс. Ю. Л.. Ето защо тяхната достоверност е следвало да бъде внимателно проверена както чрез съпоставката им с останалия доказателствен материал, така и чрез изследването на факта дали се отличават с логически несъответствия и непълнота, която да ги дискредитира на собствено основание. При изследването на този въпрос въззивният съд констатира, че в показанията на св. А. освен отчетените по-горе противоречия, липсва ясно и хронологично изложение на фактите до степен, която не позволява същите да бъдат проверени чрез изследването на контролни факти. Част от показанията на св. Г. А., ценени в съпоставка с прочетените показания на св. Ц., водят до извод, че гаражът е бил нает от св. А. именно за да се ползва за държането на акцизни стоки без бандерол. Въпреки твърдението на същия свидетел, че живеел под наем на адреса, не се установява да е ползвал друго помещение, различно от гаража, където по-късно във връзка с процесната полицейска проверка са открити акцизни стоки без бандерол. Не се установява за един не малък период, в който св. А. е бил в наемни правоотношения със св. Ц. (около два месеца според прочетените показания на св. Ц.) да се е засичал дори и веднъж с друг наемател в същата къща (св. Й.В.), което внася съмнение да е ползвал жилищно помещение на този адрес. Освен всичко изложено по-горе, в прочетените показания на св. Ц. се посочва, че гаражът бил ползван за системно складиране на кашони, като според същия свидетел част от

кашоните били с надписи, други – без надписи. Самият свидетел е посочил в прочетените показания, че е бил пушач и поради това проявил интерес към кашоните, тъй като същите имали обозначение, че съдържат цигари. Макар и не толкова подробни, показанията, които св. Ц. е дал в съдебното производство, също съдържат данни, че гаражът бил отдаван под наем от около 2 месеца преди случката. И пред съда св. Ц. е твърдял, че гаражът е бил ползван за склад на кашони, но със забележката, че ги е виждал празни и е използвал част от тях за подпалка на печката. Особено съществен детайл се съдържа в показанията на полицейския служител Н. В., който също е посочил, подобно в прочетените показания на св. Ц., че на място е възприел празни кашони за подпалки. Макар и в разказа на св. Ц. пред съда да не се твърди за обозначение относно съдържанието на кашоните, той е възпроизвел отново твърденията си от досъдебното производство, че кашоните били от цигари. Тъй като самостоятелно от това изявление, в разказа на св. Ц. пред съда, не става ясно как той е разбрал, че в кашоните са били държани именно цигари, както и поради факта, че част от прочетените показания на св. Ц. в частта относно факти с контролно значение кореспондират с показанията на св. В., мнозинството на съдебния състав, постановил оправдателната първоинстанционна присъда, е следвало да отговори на въпроса дали и до каква степен твърденията на свидетеля Ц. пред съда са резултат от траен спомен, както и дали и до каква степен те са повлияни от допълнително взето решение да обслужи защитата на подсъдимия Л.. Такава необходимост произтича не само поради липсата на ясно изложение на фактите в съдебното производство, част от които въпреки усилията да бъдат синхронизирани със защитата на този подсъдим, са възпроизведени отново (т. напр., че кашоните били от цигари), но и поради факта, че оспорването на подписа в протокол за разпит на свидетел, в който са били документирани прочетените показания на св. Ц., се е оказало неуспешно след като това оспорване е било проверено със заключение на почеркова експертиза, назначена от съда (л.127-л.132, СП).

Отделно от всичко изложено, без коментар в мотивите на мнозинството е останал фактът, че според показанията на св. Г. А. подсъдимият Л. трябвало да го закара някъде, без свидетелят да уточнява къде. Не се съдържа логично обяснение и на факта защо свидетелят А. не е могъл за целта да ползва собствения си автомобил „Ланд Ровер“, още повече че според показанията на св. И. и св. В. същият е бил в движение дори и към момента на провеждане на оперативното наблюдение. Твърденията на св. А., че подсъдимият Л. е бил ангажиран еднократно на инкриминираната дата единствено за да осигури транспорт на кашоните, които полицейските служители са открили в неговия автомобил, са компрометирани и в резултат на съпоставката им с прочетените показания на св. Ц., както и с прочетените показания на св. В.. В досъдебното производство св. Ц. е твърдял, че св. А., идентифициран с личното име Г., ползвал и л.а. „Мерцедес“. При това положение първоинстанционният съд е следвало да отговори в мотивите си дали приема с доверие твърденията на св. А., че л.а. „Ланд Ровер“ е бил с повреда в съединителя, дали приема с доверие обясненията на самия подсъдим, че всъщност повредата била на водната помпа (л. 255, л.256, СП, СРС), както и дали приема с доверие твърденията на св. Ц., че св. А. е разполагал и с друг автомобил. Едва тогава при анализа на очертаните по-горе противоречия в обясненията на подсъдимия Л. и показанията на св. А., както и чрез оценката на дадените от св. Ц. показания първият съд е следвало да посочи дали убедително е обоснована тезата на защитата, според която ролята на подс. Л. в процесното деяние единствено до обещава и планирана от него транспортна услуга.

При изясняване на въпроса в какво състояние са били открити иззетите веществени доказателства от л.а. „БМВ“ и как този въпрос се отнася към субективния състав на престъплението също не са изложени мотиви от мнозинството на съдебния състав.

В прочетените показания, дадени от св. Ц. в досъдебното производство, той е разказал за себе си, че е пушач и е твърдял, че поради това обстоятелство е проявявал интерес към съхранявани в гаража кашони, на които имало обозначение, че съдържали цигари. Прочетените показания на св. И. са източник на доказателства за това, че откритите в багажника на л.а. „БМВ“ три броя кашони са съдържали цигари без бандерол, марка

„SWISSE Cigarette”, като свидетелката е поддържала така прочетените показания в разпита си пред съда (л.68, стр.1, СП). Св. У. е твърдял за липсата на съхранен спомен дали мастербоксът в автомобила е бил запечатан, както и че не си спомня марката на цигарите. В показанията му пред съда обаче се съдържа коментар за състоянието на кашоните, които са били открити в къщата. За тях той е посочил, че са били запечатани, а св. И. е разказала, че кашоните с цигари, открити в гаража и тези, които са били открити в л.а. „БМВ”, са били от един и същи вид, че кашоните в л.а. „БМВ” са били три на брой, че са съдържали цигари без бандерол, марка „SWISSE Cigarette“, както и че същите са били запечатани. С оглед твърденията на св. И. за наблюдавана от нея товарна дейност, както и твърденията, че кашоните, открити в багажника на л.а. „БМВ”, са били идентични с установените в гаража на къщата 16 бр. запечатани кашони, мнозинството на състава, постановил оправдателна присъда, е следвало да ги подложи на самостоятелно обсъждане, за да отговори на въпроса по какъв начин посочените свидетели в т.ч. св. И., св. В., св. Ц. и св. В. са придобили лични впечатления за съдържанието на кашоните, какви надписи върху кашоните визира св. И. в свидетелските си показания и дали тези надписи в достатъчна степен съдържат информация за вида на стоките, които са били съхранявани в тях. За да даде отговор на така поставените въпроси, съдебният състав е следвало в мотивите си да съпостави показанията на св. И. с протокола за претърсване и изземване на вещи от л.а. „БМВ”, да обсъди показанията на св. Н. В. (полицейски служител, участвал в екип със св. Ж. К.), прочетените показания на свидетелите Ц. (наемодател на гаража), както и прочетените показания на св. Й. В. (наемател в къщата, нахождаща се в едно и също дворно място с гаража). Такава необходимост произтича от факта, че се касае за различни източници на доказателства, които не биха могли взаимно да бъдат повлияни един от друг и които самостоятелно и независимо един от друг съобщават информация за надписите върху процесните кашони, а именно, че се касае за надписи на латиница с обозначение за цигари. Св. В. е посочил и конкретния надпис „SWISSE”. Вярно е, че прочетените показания на свидетелите, посочени по-горе, са били приобщени към доказателствения материал по делото по реда, предвиден в чл.281, ал. 4 НПК. Това обстоятелство е поставило допълнителни изисквания към аналитичната дейност на първия съд с оглед дължимия отговор на въпроса дали съпоставката им с протокола за претърсване и изземване от л.а. „БМВ” позволява да се приложи забраната по чл. 281, ал.8 НПК.

Във връзка с изложеното по-горе следва да се отбележат и противоречията в показанията на поемните лица дали и кое от тях е участвало при съставянето на процесния протокол. От разпита на едно от поемните лица – св. С. М. се установява, че си спомня да е участвал в процесното действие по разследването в кв. Горубляне, както и че си спомня къща и автомобил в двора – „БМВ“ (л.288, СП). В показанията си е твърдял, че е отишъл заедно с другото поемно лице, с което били извикани от местоработата във вторични суровини. В разказа на това поемно лице се твърди, че е видял цигари в къщата, както и в автомобила. Описва ги като червени, а за надпис на кашона не си спомня. Този свидетел не е имал съхранен спомен при изясняването на факта дали когато е отишъл на място е видял отворен багажника на л.а. „БМВ” или полицаите са го отворили. При предявяване на снимка на л.15, ДП св. М. е разпознал средната снимка с уточнението, че е възприел кашона, който се визуализира на нея. В хода на разпита му е била предявена и снимка на л.22 ДП, за която е посочил, че отразява обстановката в гаража. При това положение остава неясно как и въз основа на какви източници на доказателства мнозинството на съдебния състав е приел за установено, че поемните лица са участвали само формално в действието по разследване и не са се отклонявали от дворното място.

Второто поемно лице – св. А. С. е твърдяла, че разпознава подписа си като поемно лице № 1-л.15, том 1 ДП, както и че е видяла цигарите в гаража, а в автомобила - не, но с уточнението, че не е оглеждала целенасочено (л.446, л.447, СП). Тя категорично е потвърдила участието си в действието по претърсване и изземване, като го свързва с паркиран автомобил и отворен гараж. Показанията ѝ са доста подробни и относно факта как е бил паркиран автомобилът. Доколкото се констатира противоречия в показанията на поемните лица, те се свеждат до факта кое е било второто поемно лице – св. Ст. М. или

соченото от св. С. лице - Д. С.. Това е така с оглед твърдението на св. С., че била извикана от местоработата от пункт за вторични суровини, но отишла там с Д. С., за да участва той като второ поемно лице. В показанията си е посочила, че не познава лицето С. М., чието присъствие е било отразено в протокола за претърсване и изземване, както и че не е имала такъв колега, което от друга страна противоречи съществено на дадените от св. М. показания, който е потвърдил участието си в това действие по разследването и дори посочва св. С. с личното ☐ име А.. Съдът намира, че така изложените противоречия са били частично разрешени въз основа на изискана от първоинстанционния съд справка от "Норт холдинг" за лични данни служители (л.448, СП), отговорът на която се съдържа на л.456, СП, както и с почеркова експертиза, която е потвърдила авторството на подписите на поемните лица. От друга страна обаче не е била изискана и справка дали сред служителите на това търговско дружество е имало и такива с личните данни на А. С. и С. М.. Ето защо един от основните въпроси, на които мнозинството от съдебния състав при СРС е дало отговор, но без да обсъди релевантните източници на доказателства, е дали протоколът за претърсване и изземване е годин източник на доказателства и ако това е така, как е разрешено противоречието между показанията на св. М. и св. С..

Първоинстанционният съд е имал задължението да изследва достоверността на твърдението в показанията на св. И., че „вероятно“ полицейските служители са разпечатали кашон, за да установят неговото съдържание. Не е ясно какво е становището на мнозинството от съдебния състав, постановил оправдателната присъда, относно този въпрос, още повече, че иззетите при претърсване от л.а. „БМВ“ веществени доказателства, са описани в протокола, че са запечатани (л.13, стр.2 ДП). При това положение не е ясна позицията на мнозинството от съдебния състав относно това дали е достоверно полицейските служители да са разпечатвали кашоните преди да пристигне групата за претърсване и изземване (тази хипотеза според показанията на св. И. е в сферата на вероятностите, доколкото твърди, че няма точен спомен по този въпрос) или полицейските служители са изпълнили задължението си да запазят местопроизшествието в състоянието, в което са го установили и са придобили информация за стоките в кашоните само въз основа на обозначенията върху тях или въз основа на други факти и обстоятелства. На следващо място и доколкото не е ясно какво е било становището на мнозинството от съдебния състав, постановил оправдателната първоинстанционна присъда, относно субективния състав на престъплението, в извършването на което е бил обвинен подс. Л., е останал без отговор и въпросът ако наличието на обозначение за съдържанието на кашоните е било в достатъчна степен видимо и информативно за полицейските служители, за св. Ц., както и за св. В., отречен ли е фактът в същата степен то да е било видимо и информативно и за подс. Л..

От значение при оценката на доказателствената съвкупност, относима към субективния състав на престъплението, е и отговорът на въпроса дали на инкриминираната дата подс. Ю. Л. случайно и инцидентно е пребивавал пред гаража, ползван от св. А.. Мнозинството на съдебния състав, постановил оправдателната първоинстанционна присъда, не е обсъдил прочетените показания на св. Ц. (наемодател на гаража, находящ се на адреса на проверката), в които се твърди, че подс. Л., идентифициран в показанията му с личното име „Ю.“, идвал многократно и преди процесната случка и натоварвал кашони. Това начало според прочетените показания на св. Ц. е очертано с началото на наемните правоотношения, които имал със св. А. във връзка с ползването на гаража, а именно за периода от декември 2014г. до март 2015г. В прочетените показания св. Ц. е твърдял, че гаражът бил ползван общо от Ю. и Г.. Не са обсъдени и прочетените показания на св. В., в които наистина се твърди, че били задържани две лица, които виждал за първи път. Вярно е, че в тази част от прочетените показания на св. В. могат да бъдат интерпретирани в подкрепа на тезата, че подсъдимият Л. инцидентно е пребивавал на адреса, на който е била извършена полицейската проверка. От друга страна обаче, значимо за обвинителната теза е твърдението на св. В., че на процесната дата, когато той самият е бил задържан с тези две непознати за него лица, които очевидно с оглед показанията на полицейските служители се идентифицират с подс. Л. и св. А., видял л.а. „БМВ“ 5 серия в двора, тъмно син на цвят, като този автомобил бил виждал пред къщата и в други случаи преди инкриминирания период, с

който се свързва неговото задържане. Съпоставката на тази част от показанията на св. В. с показанията на св. В.И. (собственик на л.а., ползван от подс. Л.), както и с показанията на св. И., В. и А., води до извод, че доколкото само и единствено подсъдимият Л. се свързва с ползването на л.а. „БМВ”, св. В. очевидно описва предходни посещения на подс. Л.. В тази част показанията на св. В. са в съществено противоречие с обясненията на подс. Л., като следва да се отчете, че този свидетел няма никакъв интерес от крайния изход на делото. Св. В. не е оспорил прочетените показания и е потвърдил подписа си в протокола за разпит, след като този протокол му е бил предявен. От съдържанието на мотивите, които са били подписани от мнозинството на съдебния състав, не става ясно дали е била обсъдена посочената доказателствена съвкупност и ако твърденията на св. В. не са били приети с доверие, какви са съображенията за това. При наличието на тази доказателствена маса мнозинството на съдебния състав, постановил оправдателна присъда по обвинението на подс. Л., е било длъжно да отговори на въпроса дали в действителност държането на акцизни стоки без бандерол е било синхронизирана дейност между подс. Л. и св. А. или наистина се касае за напълно инцидентно еднократно посещение от страна на подс. Л. на адреса на полицейската проверка във връзка с обещана от него транспортна услуга.

В мотивите на мнозинството липсва отговор и на друг основен въпрос – какви са правните съображения, въз основа на които е формиран крайният извод за оправдаването на подсъдимия. В рамките на приетите от този съд фактически положения, че подсъдимият Л. не е участвал в товарната дейност, не е дадена правна оценка на факта, че инкриминираните стоки, за държането на които той е бил привлечен към наказателна отговорност, са били открити в ползван от него автомобил, както и че той е знаел, че са там. При това положение първият съд е бил длъжен да даде правна оценка на този факт и да изложи съответни съображения дали държането на акцизни стоки без бандерол изисква умишъл вещите да се държат като собствени или това обстоятелство е без каквото и да е значение за съставомерността на деянието.

В заключение съдът счита, че в мотивите на мнозинството от съдебния състав, постановил атакуваната с протест присъда, не е обсъден събраният доказателствен материал в стандартите, с които това се изисква от разпоредбата на чл. 305, ал.3 НПК. Налице е порок във вътрешното убеждение на мнозинството от състава на първия съд поради липсата на ясно изразена воля въз основа на кои доказателства е постановен обжалвания съдебен акт. Въобще не е бил извършен цялостен доказателствен анализ, а част от доказателствените източници не са били проверени с възможните действия по разследнето. Допуснатите съществени процесуални нарушения по чл. 13, чл. 14, чл. 107, ал. 5 и чл. 305, ал. 3 от НПК налагат отмяната първоинстанционната присъда и връщането на делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд, от стадия на разпоредителното съдебно заседание. Това е така, тъй като въззивният съд не може да упражни правомощията си да провери по същество атакуваната присъда, като проследи как е формирано вътрешното убеждение на мнозинството от съдебния състав и как то е достигнало до извод, че не е осъществен обективният състав на престъплението, в което е бил обвинен подс. Л.. Ето защо е безпредметно въззивният съд да провежда съдебно следствие за попълване на доказателствената съвкупност относно процесуалната годност на протокола за претърсване и изземване на веществени доказателства от л.а. „БМВ”.

Съдът намира, че ако първият съд беше изпълнил задължението си да обсъди в цялост посочените по-горе доказателствени източници, както и в тяхната взаимосвързаност, би могъл да стигне и до други изводи от фактическа и правна страна. Очертаният по-горе доказателствен анализ и противоречията в доказателствения материал, които са установени от въззивния съд, само илюстрират обема от въпроси, които са останали без отговор в мотивите на мнозинството към първоинстанционната присъда. В случай че въззивният съд за първи път изложи интерпретация на доказателствения материал, каквато поначало е била дължима и в мотивите към крайния съдебен акт на първия съд, би ограничил съществено процесуалните права на подсъдимото лице, още повече ако упражни правомощията си да постанови нова, осъдителна присъда, каквото е искането в протеста. Установеният в НПК

задължителен ред за формирането на действителната воля на решаващия орган е гаранция за законността на решенията на съда и за осигуряване разкриването на обективната истина. В настоящия случай първоинстанционният съд е допуснал съществено процесуално нарушение на правилата за проверка и оценка на доказателствата, водещо до липса на мотиви, което не може да бъде отстранено в производството пред въззивния съд. С оглед трайно възприетото в съдебната практика разбиране, че мотивите са част от присъдата, липсата на отговор на основни въпроси в присъдата води и до липса на мотиви и поради това е безусловно основание за отмяна на крайния първоинстанционен съдебен акт.

В настоящия случай при изготвяне на мотивите към първоинстанционната присъда, са включени и изрази като „обвинява“, които са изложени от името на съдебния състав. На стр. 2 от мотивите (л.560, стр.1 СП, СРС) се съдържа твърдението, че „от така установената фактическа обстановка е видно, че обвиняемия Ю. Л. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл.234, ал.2, т.1 и т.3 във вр. с ал.1 вр. с чл.20, ал.2 НК“. С наличието на такива изрази са внесени съмнения в невинността на подсъдимия Л., което е друго самостоятелно съществено процесуално нарушение, водещо до липса на мотиви. Допуснатите съществени процесуални нарушения са отстранени при повторно разглеждане на делото от друг съдебен състав от стадия на разпоредителното заседание.

Без да навлиза в същината на фактическите и правни изводи, до които може да стигне контролираният съд при повторното разглеждане на делото, настоящият съдебен състав счита, че основният спорен въпрос в конкретния казус е не дали е осъществен обективният състав на престъплението, а неговият субективен състав. Съгласно установената съдебна практика след като инкриминираната по делото акцизна стока не е била опакована по начин, позволяващ поставянето на бандерол още при производителя и такъв фактически не е бил поставен при него, то държането ѝ извън данъчен склад на производителя, без бандерол, обосновава обективната съставомерност на деянието по чл.234 ал.1 от НК (т. напр. Решение № 158/ 24 юни 2015 г. по Н.Д. № 242/2015г. на III НО на ВКС). В случая обаче защитата твърди, че основната цел на подсъдимия Л. е била да осъществи транспорт на вещи, собственост на св. А.. Съдебната практика трайно приема, че дори и деецът да държи акцизни стоки без бандерол, които счита за чужди, осъществява изпълнителното деяние на държането като форма на изпълнение на престъплението по чл. 243, ал.1 НК. Достатъчно е подсъдимото лице да е осъществявало фактическа власт върху вещите или да е имало фактическа възможност да се разпорежда с тях (в този смисъл напр. Решение на I НО на ВКС по наказателно дело № 752/2014 година, както и Решение № 299 на Трето наказателно отделение, ВКС по наказателно дело № 1551/2011 г.).

Оспорването на обвинението от страна на защитата се свежда до факта дали подсъдимият Л. е знаел какво е съдържанието на намерените в автомобила му кашони предвид обстоятелството, че същите при претърсване и изземване според съдържанието на протокола, който удостоверява това действие по разследването, са били открити запечатани. Ето защо при повторното разглеждане на делото първоинстанционният съд следва да даде обоснован отговор на въпроса дали протоколът за претърсване и изземване е годен източник на доказателства, дали подсъдимият Л. е пребивавал инцидентно на адреса към инкриминираната дата или е стопанисвал гаража, взет под наем от св. Ц., заедно със св. А. и е знаел какви стоки поначало се държат там, имали ли са иззетите кашони обозначение с информация относно тяхното съдържание и ако това е така, какво е било то. Ако обозначенията са навеждали за наличието акцизни стоки по смисъла на чл. 2 от ЗАДС, бил ли е задължен подсъдимият преди да започне да ги държи в ползвания от него автомобил да се увери, че върху потребителската опаковка на съответните стоки е поставен акцизен бандерол, евентуалният отказ на подсъдимия Л. да извърши такава проверка в контекста на предвидената наказателна отговорност и предходните му отношения със св. А., обективирала ли е знание от негова страна относно фактическите признаци от състава на престъплението.

При отговор на така поставените въпроси и тяхната правна оценка първият съд

следва да съобрази изискването бандерол да се поставя върху потребителската опаковка. Съгласно §1, т. 19. (нова - ДВ, бр. 57 от 2004 г., предишна т. 8, изм. - ДВ, бр. 28 от 2016 г., в сила от 08.04.2016 г.) потребителска опаковка е най-малката самостоятелна опаковка от дадено тютюнево изделие и/или свързано с него изделие, която се пуска на пазара. Съгласно разпоредбите на ЗАДС /чл.59, чл.60 и чл.64/ производството на тютюневи изделия включва обработката и преработката на всякакъв вид суровини и материали, в резултат на което се получават или опаковат акцизни стоки, като това производството, с изключение на добива на природен газ, се извършва само в данъчен склад за производство и складиране. В този смисъл е чл. 64. (1) (Доп. - ДВ, бр. 44 от 2009 г., в сила на 01.01.2010 г.) ЗАДС, който гласи, че „производителите на тютюневи изделия и на бутилирани алкохолни напитки с код по КН 2208 и с алкохолно съдържание равно и, превишаващо 15 % vol, предназначени за реализация на вътрешния пазар, са длъжни да поставят бандерол върху потребителската опаковка. Поставянето на бандерола се извършва в данъчен склад на производителя.“ Следователно тютюневите изделия, като акцизна стока, следва да бъдат опаковани и на опаковката им поставен бандерол още в данъчния склад на производителя. Държането на акцизни стоки без бандерол в процесния случай обаче не е било извършено в данъчен склад на производителя, а в гараж, нает от св. А., в който са се намирали и кашоните, открити по-късно в автомобила на подс. Л., като същият е бил наясно кога и как тези кашони са се озовали там. Затова, ако при повторното разглеждане на делото, първоинстанционният съд установи, че на кашоните са били налични явни обозначения за съдържанието му, а именно – тютюневи изделия, следва да отговори и на въпроса дали е бил осъществен и субективният състав на престъплението, в което е обвинен подс. Л. при положение, че същият е бил наясно, че тези стоки не се намират в данъчен склад на производителя и че носи лична наказателна отговорност за държането на акцизна стока без бандерол.

С оглед гореизложеното постановената първоинстанционна присъда следва да бъде отменена изцяло поради допуснатото процесуално нарушение, като делото следва да върне на друг състав на СРС за ново разглеждане.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 334, т. 1, вр. чл. 335, ал. 2, вр. чл. 348, ал. 1, т. 2, вр. ал. 3, т. 2, пр.1, алт.1 от НПК, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда от 11.10.2022г. по НОХД № 4170/2016 г. на СРС, НО, 19-ти състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на СРС, НО от стадия на разпоредителното заседание.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____